

TARTU ÜLIKOOLI VILJANDI KULTUURIAKADEEMIA

Etenduskunstide osakond

teatrikunsti visuaaltehnoloogia õppekava

Anna Rosalie Uudre

MUUSIKAVIDEO LOOMINE

Lõputöö

Juhendaja: Mart Raun, operaator ja operaatoritöö lektor

kaitsmisele lubatud.....

(juhendaja allkiri)

Viljandi 2016

SISUKORD

SISSEJUHATUS.....	3
1. LAUL	4
1.1 Artist ja looming	4
1.2 Lugu ja valiku põhjendus.....	4
2. VIDEO	6
2.1 Eeltöö	6
2.1.1 Nägemus ja selle esitamine.....	7
2.1.2 Võttepaikade valik	9
2.2 Võtted.....	10
2.3 Montaaž	12
2.4 Stiil.....	16
2.4.1 Kaameratehnika	16
2.4.2 Montaažitehnika.....	18
3. ENESEANALÜÜS JA HINNANG VIDEOLE	21
KOKKUVÕTE.....	24
KASUTATUD KIRJANDUS	25
LISAD	26
Lisa 1 Muusikavideo andmekandjal	26
Lisa 2 Esimene võttekoht	27
Lisa 3 Teine võttekoht	28
SUMMARY	29
LIHTLITSENTS.....	30

SISSEJUHATUS

Valisin oma lõputööks muusikavideo tegemise. Lauluks valisin „Kummuli kaheksa”, mille autoriks ning esitajaks on Sten-Olle Moldau. Eesmärgiks oli kinnistada olemasolevaid teadmisi ja kogemusi ning luua video, mis kombineeriks minu nägemuse ja arusaama loost, kuid arvestaks ka autori mõttega. Soov oli püüelda võimalikult palju sünergia poole ehk panna Sten-Olle looming tööle minu loominguga.

Muusika on üks kunstidest, mis mind väga sümpatiseerib, mistõttu tunnen, et valik ühendada kaamera muusikaga ning luua täispikk muusikavideo, oli õige ja piisavalt põhjendatud etenduskunstide multimeediaspetsialisti eriala lõputööks. Ma polnud ise varem muusikavideot teinud, ehkki olin mitmeid kordi kooli kaudu kontserte filmimas käinud ja paaris *live*-muusikavideos operaatorina osalenud. Muusikavideo tundus suurepärane võimalus proovida midagi uut ja täita lisaks minu tavapärasemale operaatori- ja monteerijarollile ka režissööri osa. Sellise töö ja mitme rolli valik andis mulle suure võimaluse ennast mitmekülselt proovile panna.

Lõputöö kirjalik osa kirjeldab ja analüüsib praktilise osa teostamist ja selle arengut ning tööga on kaasas andmekandjal olev muusikavideo (vt lisa 1). Kirjatöö koosneb kolmest peatükist. Esimene peatükk keskendub artisti ja tema loomingu kirjeldusele ning väljavalitud laulu põhjendusele. Teine peatükk on pühendatud detailselt video väljanägemisele ja teostamisele, selgitamaks selle valmimiseks toimunud eeltööd, võtteperioodi, montaaži ja video stiili nii kaamera- kui montaažitehnika kohapealt. Kolmas peatükk on minupoolseks tagasisivaateks ja hinnanguks valminud videole koos eneseanalüüsi ja võrdlusega kolme rolli kohta, mida muusikavideot luues täitsin.

1. LAUL

1.1 Artist ja looming

Sten-Olle Moldau on sooloartist, kes loob eestikeelset *indie*-muusikat ning on olnud tegus mitmetes erinevates muusikalistes kollektiivides, nagu näiteks Mari Pokineni ansambel, Mamm, Malena, NoT, Riinimanda. Ta on lõpetanud Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemia muusikaosakonnas helitehnoloogia eriala ning salvestab ise kõik oma lood. Tema looming on eestikeelne ning segu elektroonikast ja kitarrimängust. Loominguga saab lähemalt tutvuda siin: <https://soundcloud.com/stenolle/tracks>

1.2 Lugu ja valiku põhjendus

Laulusõnad:

Võtame nüüd üheskoos

Algusest ja lõpust kinni

Ühendame selles loos

Nad ühtesama ringi

Kui nüüd jääks see aeg veel seisma

Võtame nüüd üheskoos

Algusest ja lõpust kinni

Nõnda hea iga päev ei olema peagi

Ühendame selles loos

Nad ühtesama ringi

Nõnda hea iga päev ei olema peagi

Nii ma leian igaviku tee

Valisin antud loo, sest mulle meeldib selle stiil. Mind köidab „Kummuli kaheksa” tempo - loo vältel on aeglaseid ja kiiremaid kohti. Minu jaoks muudab taoline mitmekülgsus loo väga põnevaks. Kord rütmilisem, kord kergemini kulgev – see teeb pala mitmetahuliseks ja loob võimaluse selle erinevustega mängimiseks. Selle laulu kuulamine pani mu pea kohe tööle. Et laul mind esimese kuulamisega kõnetas, oli kindel märk, et tahan sellega proovida.

Samuti paelusid mind eestikeelsed laulusõnad, mida küll ei ole palju, kuid mis see-eest ütlevad väga palju. Eesti keel on ilus keel ja mõte teha video kodumaisele artistile, kes emakeeles laulab, tundus igati õige. Laulusõnad on sügavamõttelised ja kaunilt ritta seatud, mis muusikaga koos moodustavad ilusa terviku. Selline laul tekitab soovi seda visualiseerida.

2. VIDEO

2.1 Eeltöö

Alustasin artistiga läbirääkimisi veebruari lõpus. Esialgu suhtlesime saates e-kirju, kus püüdsime kiirelt mõista, kas koostöö oleks võimalik, st kas me leiame ühise aja, millal toimuksid võtted ning kas tundub, et meie mõtted klapivad ja tahame selle projekti koos ette võtta. Õnneks sobis kõik väga hästi ning leppisime kokku võtteaja. Kirjeldasin Sten-Ollele, milliseid tundeid tema loodud teos minus tekitab ning mida sooviksin videos kujutada. Ma ei keeldunud ka kordagi artisti enda mõtete väljapakkumisest, sest video on ikkagi tema muusikale, kuid ta andis siiski mulle vabad käed, mis mind tegelikult isegi päris rõõmustas.

Peamiselt koosnes muusikavideo eeltöö järgnevast:

- Väga paljude erinevate muusikavideote vaatamine, et ammutada inspiratsiooni ning näha, mida on varem tehtud
- Juhendajaga suhtlemine (soovitused, ettepanekud, tähelepanekud jne)
- Valitud loo korduv(!) kuulamine, selle enda jaoks tõlgendamine ja video idee leidmine (selle juures nii koheste ja esimeste mõtete, kui ka hilisemate põhjalikemate ajurünnaku teel saadud ideedega arvestamine)
- Katsetamine, kuidas ideed, mis peas küpsevad, realselt välja näevad
- Valguskunstniku ja kaasoperaatori leidmine, vajaliku tehnoloogia broneerimine ning muud vajalikud ettevalmistused edukateks võteteks.

Juhendaja soovitas teha laulu *break down* ehk laul n-ö lahti lammutada ja osadeks jaotada, sest see pidavat aitama loo erinevaid osasid paremini mõista ja mõtteid koondada. Pean tunnistama, et mu juhendajal oli 100% õigus, selline meetod aitab mõtteid koondada, sest mõistes teose osi eraldi, mõistan ma omakorda kogu loo tervikut paremini. Niiviisi saab lisaks laulu kuulamisele seda ka n-ö „näha”.

00:00-00:13 - algus
00:13-00:41 - trummid; lugu hakkab kasvama, sõnu veel pole
00:41-00:49 - algavad sõnad „Võtame nüüd üheskoos...”, taust jääb samasuguseks
00:49-00:55 - hüüe/kaja vahele, teksti pole
00:55-01:01 - sõnad lähevad edasi
01:01-01:08 - hüüe/kaja vahele
01:08-01:33 - põhiline mõte: „Kui nüüd jääks see aeg veel seisma”
01:33-01:46 - kiire vaheosa, tempokus
01:46-02:28 - laul läheb edasi vanas tuttavas tempos, korduvad sõnad, kuid hüüde/kaja asemele jäävad nüüd sõnad „Nõnda hea iga päev ei olema peagi”
02:28-02:55 - toimub muutus: aeglasem, kõrgem, kaugem; „Nii ma leian igaviku tee” ja „tee” jääb korduma; veidi uutmoodi mulje
02:55-03:00 - kordab sama tuttav teema, mis algusest peale ehk „Võtame üheskoos algusest ja lõpust kinni”, kuid kaasa jääb „Igaviku tee” eelmisest blokist
03:00-03:15 - läbiv teema tuleb taas, lugu läheb taas tuttavamaks ja tempokamaks
03:15-03:29 - sama, aga tekst juures „Kui nüüd jääks see aeg veel seisma”
03:29-03:43 - alguse hüüe/kaja on tagasi koos lausega „Iga päev ei olema peagi” (nagu mitme asja kokkusulatamine)
03:43-03:58 - rütmi tuleb juurde, aga samas midagi nagu selgineb
03:58-04:04 - tuttav teema on tagasi; korduvad sõnad
04:04-04:20 - kokkuvõte - aeg teha järeldusi; vaikselt ärahaajumine, tekst jääb taha
04:20-04:50 - hakkab võtma veidi veel hoogu sisse ja läheneb samasuguse poole nagu oli algus, teksti pole
04:50-05:03 - lõpp on täpselt samasugune nagu algus, teksti pole

2.1.1 Nägemus ja selle esitamine

Loo autori enda jaoks räägib „Kummuli kaheksa” soovist lõpmatut rõõmu kinni püüda ning hetkedest elus, mil korraks tundub, et see rõõm ongi kätte saadud ja kõik on täpselt nii, nagu olema peab, kuid kohe, kui see hetk on käes, hakkab kogu ring kohe otsast peale, sest see hetk ongi loodud olema tilluke. Igal loojal on oma teosest mingisugune arusaam, kuid usun, et autorit rõõmustab ka see, kui selle nautijad näevad seal lisaks ka omapoolseid külgi. Ka

mina kuulsin selles loos veel muudki, mida püüdsin esitada nii, et see samal ajal artisti enda nägemust ja soovitud tunnet ei kaotaks.

Ma kirjeldaksin „Kummuli kaheksat” kui igaviku otsimist, soovi ühest omale olulisest hetkest kinni hoida, seda veel viimane kord tugevalt enda ligi tõmmata ja kõige paremal juhul isegi igaveseks endale jätta, kui vaid oleks võimalik aeg seisma panna. Märksõnad, mis mu peas mõlkusid, olid järgmised: *igavik, aeg, hetk ja selle seisma paneku unistus, jääv, lõpmatus, nautimine, väärtustamine, talletamine*. Mind huvitas küll illustreerida loo mõtet, kuid ma ei olnud huvitatud jutustamiseks päris sõna-sõnalt seda lugu, mida räägivad sõnad, nt kuidas „keegi võtab kellegagi käest kinni” vms, pigem soovisin visualiseerida tunnet ja ka endapoolset lihtsat kõrvallugu, mille idee selle palaga tekkis.

Otsustasin videos näitlejana kasutada loo autorit ennast, keda edaspidi nimetan video täpsema sisu kirjeldamise juures tihti ka *tegelaseks*. Mingil hetkel kaalusin ka mõne näitlejatudengi kaasamist, kes lisaks artisti laulmise kaadritele asetleivas lisaloos tegelased oleksid, kuid jätsin selle siiski välja, sest soovisin jätta video nii lihtsa kui võimalik, mitte koormata seda erinevate nägudega. Lõpptulemust vaadates olen selle otsusega väga rahul. Soovisin, et muusikavideo suudaks anda edasi kõiki eelnevalt kirjeldatud märksõnu ja jutustaks ühe loo, mis toetab muusikat ning mida omakorda toetab muusika.

Pärast pikaajalist ideede kaalumist, oli plaan lõpuks järgmine: videos jutustuvad kaks lugu, mis ühel hetkel nähtavalt ühinevad (nagu laulusõnadki ütlevad: algus ja lõpp, mida ühte ringi ühendatakse). Esimene saab jutustatud ja üles filmitud sellisena, kus tegelane istub, mängib kitarri ja laulab. Teine lugu on aga selline, kus ta kõnnib kindla sammuga igaviku suunal.

Soovisin kindlasti, et Sten-Olle laulaks laulu kaasa. Ma ei oska sellele anda suuremat põhjendust, kui see, et mulle sellised muusikavideod, kus artist ka laulab, lihtsalt väga meeldivad – tore on näha lauljat esitamas seda, mida kuuled. Kaasalaulmist rakendasin esimese loo juures, kus puu all istuv tegelane on aja maha võtnud ja musitseerib looduses läbi terve video. Riietuseks jäi hall ülikond, sest ta kannab tihti ülikonda, mis tähendab, et ta jääb videos iseendaks. See oli minu jaoks oluline, et ta poleks keegi teine, vaid tema ise, istumas looduses. Valitud riietus sobis väga hästi.

Samal ajal jookseb kõrvallugu teistsuguse väljanägemisega samas tegelasest, kus ta otsib igaviku teed (välimuse erinevust soovisin sellepärast, et oleks arusaadav, et tegemist on täpselt sama tegelasega erinevatel hetkedel). Ta vaatab tagasi, siis alustab sammumist, kõnnib pikalt edasi ja peatub ühel hetkel, mõtleb järele ning pöördub siis tulnud teedpidi tagasi. Lõpuks jõuab ta sinna paika, kus ta video algusest peale ülikonnas paigalt liikumata istunud on ning hakkab seal sama laulu kaasa laulma.

Kokkuvõttes soovisin näidata visuaalselt, et algus ja lõpp on inimeses endas: üks inimene, kes laulab puu all, on algus ja teine, kes juurde tuleb on lõpp. Aga samal ajal moodustub sellest alguse ja lõpu ühendamisest ring ehk igavik, st igaviku tee võid leida iseendas. Lõpus samale kohale jõudev tegelane on ennist sammunud igaviku tee otsingule, et leida paremat kohta ja sinna jääda. Ta mõtleb ümber ja naaseb enda juurde tagasi. Selles on sõnum, et tuleb nautida hetke, mis on praegu ja seda, kes sa oled praegu, mitte muretseda tuleviku pärast ja püüda olla ajast ees. Enda juurde tagasi tulemine näitab hetke nautimist ning teistmoodi väljanägemine esitab visuaalselt seda, et mõistes enda juurde tagasitulemise ja kohaloleku nautimise vajadust, oled juba natukene teine, kui see, kes sa olid enne selle mõistmiseni jõudmist.

Idee oli mul loomulikult enne filmima asumist olemas, aga lõpptulemus on väga tugevalt mõjutatud tänu montaažile, millele taotluslikult panustasin. Kuna mul ei olnud täielikult paigas kõikide kaadrite järjestikune paiknevus ja kasutamine, kandub osalt video täieliku väljanägemise otsustamise roll ka monteerimise osale, mistõttu kirjeldan ja põhjendan ülejäänud nüansse täpsemalt antud kirjatöö alapeatükis „Montaaž” ning sama teema juures peatun ka peatükis „Hinnang ja eneseanalüüs”.

2.1.2 Võttepaikade valik

Konkreetseid meelispaiku, kus filmimist ette võtta mul kohe alguses ei olnud, kuid olin kindel, et soovin õues filmida, sest soovisin, et mänguruum oleks suur. Mu sisetunne soovis, et võtted toimuksid väliruumis. Igavikulisuse kujutamine tundub sobivat looduses. Hakkasin sobivaid võttekohti otsima Viljandi järve ääres ja linnapiiril. Jalutasin ning katsetasin: kõndisin ringi, kõrvaklapid kõrvas, kaamera käes, pastapliiats ja märkmik kiireks

vajalike märkuste ülestäheldamiseks käeulatuses. Tegin justkui otseülekannet - laul mängis kõrvus ja kaadrid jooksid kaameras.

Jalutasin järve ääres ning Huntaugu mäel, kus leidsin olevat palju inspireerivaid ning veel kasutamata vaateid. Ehkki ma olen suur Viljandi kui looduskauni linna austaja, soovisin kindlasti, et videos ei oleks mõista, kus see tehtud on (kui siis võib-olla väga tähelepanelikule kohalikule). Püüdsin vältida tuntud vaateid järvele ja lossimägedele, sest tundsin, et Viljandi annaks oma enda näo ja mainega videole teistsuguse sõnumi, st oleks liiga suur mõjutaja. Soovisin lihtsalt kasutada ilusaid külkaid, puid, muru jne, aga mitte pea igaühele tuttavaid vaateid lossivaremetest või järveümbrusest.

Valituks osutusid kaks kohta:

- 1) Külä Viljandi järvest, kus ei asu Viljandi linn (vt lisa 2). Täpsemalt kohe matkaraja juures asuv hõre männimetsatukk. Paik sobis hästi selleks, et filmida istumist ja laulmist, sest seal oli puude vahel palju ruumi ja kõrgustesse ulatuvad pikad peenikesed puutüved kaunistasid kaadreid. Männimetsad on mulle alati meeldinud, sest kummalisel kombel olgu nad tegelikult ükskõik kui tihedad, jätavad nad oma peenikeste tüvedega hõreda mulje. Antud lokatsioonis ei olnud puid palju ega tihedalt, seega ruumi istumiseks ja vajaliku tehnoloogia üles seadmiseks oli piisavalt.
- 2) Teiseks võttekohaks sai Tartu poolset linnapiiril asuv küllaltki tihe hele metsatukk (vt lisa 3). Selle koha tonaalsus köitis mind – ühesugused heledad puud, mis on tihedalt üksteise ligi. Need tekitasid ühtse, üldise, veidi isegi üksluise tunde ja see sobiks taustaks ideaalselt. Vaade oli väga põnev ja andis võimaluse ühtse taustaga hoopis tegelast rõhutada. Mulle meeldisid veidi kuivanud puutüved ja maas vedelevad oksad ning kuidas selle kõige hele värvus kattis kogu ruumi.

2.2 Võtted

Võtted toimusid 25. aprillil 2016, algus kell 10:00 ja lõpp kell 17:00. Võtted kestsid kokku 7 tundi, mille sisse on arvestatud ka kogu vajaliku tehnoloogia üles- ja kokkupanek ning muud vahepealsed vajaminevad toimingud nagu valguse ja võttepaiga sätimine.

Filmimiseks sai kaasa võetud kaamerad Sony NEX-FS700EK ja Canon EOS 5D mark II. Objektiivid valisin 16-35mm, 100mm ja 50mm. Muudest seadmetest leidsid kasutust kaks statiivi ja lisaekraan. Statiivid olid küll kasutuses, kuid kaadrid soovisin saavutada ikkagi liikuvad. Statiivid olid pigem stabiliseerimiseks ning selle jaoks, et kaamerat ei peaks pikalt käes hoidma. Lisaekraani vajalikkus seisnes selles, et kaamerast tulevat pilti saaks suuremalt ja selgemalt näha. Kahjuks ekraan osutus katkiseks ning ma loobusin selle kasutamisest üsna varsti. Pidin ekraani korduvalt uuesti kaamera külge kinnitama, sest see tuli lahti, ning seda mitmeid kordi taaskäivitama, sest see kaotas pidevalt oma signaali. Ekraaniga pidev tegelemine oleks olnud liiga ajakulukas, mistõttu jäime väikeste kaamera küljes asuvate ekraanide juurde.

Valgustamiseks oli kaasas neli välitingimustes kasutamiseks mõeldud prožektorit LED panels LUPOLED 1120, kuldsed/hõbedased reflektorid, valge ja beež lina. Lisaks oli mul kaasas juhtmevaba kaasaskantav kõlar, millest laulu lasta. See oli kasulik, sest Sten-Olle sai veenduda, et ta esitab lugu täpselt samamoodi kui salvestatud variandis ning vajalik ka mulle, et hõlbustada monteerimist. Kaks kaamerat oli selle jaoks, et saaksin filmida korraga mitut plaani: ühega kindlasti üldplaani, aga ka kesk- ja suurplaan ning teisega kesk-, suur- ja detailplaan.

Üksinda operaatorirolli kanda oleks olnud väga aeganõudev, eriti, kui teadsin, et soovin palju erinevaid plaane ning võteteks on aega ainult üks päev. Kahe kaamera kasutamine ja teise operaatori (kursusekaaslane Katre Sulane) leidmine tasus end igati ära – veel enne õhtu ja vihmahoo saabumist olid võtted läbi. Valguskunstnikuks oli samuti Katre, kes hoolitses selle eest, et kaadrites püsiks loomulikkus, st erilisi valgusefekte me ei kasutanud, küll aega jälgisime, et näha oleks kõik vajalik. Operaatorina oli Katre vastutav laulmise kaadrite juures peamiselt üldplaanide ja suurplaanide eest ning kõndimise kaadrite juures detailplaanide eest (puutüved, puuoksad jne). Minu ja Katre koostöö on alati hästi sujunud, mistõttu soovisingi teda oma meeskonda. Ma ei pidanud seegi kord pettuma ning olen tema tehtud tööga rahul ja abi eest igati tänulik.

Esimene võttepaik haaras endasse enamiku võtteajast (10:00-12:00 ettevalmistused, 12:00-15:30 filmimine + kokkupakkimine 15:30-16:00). Seal sujus kõik väga hästi, filmisime korduvalt maas istuvat Sten-Ollet kitarri mängimas ja laulmas. Tema seljatagant sõitsid aegajalt mööda ka mõned sõiduvahendid, mida me ei saanud operaatoritööd tehes vältida, küll

aga sain hiljem monteerides neid kohti vältida, sest oluline oli jätta mulje inimehjust paigast. Operaatoritöö oli selle võtte juures füüsiliselt üpriski kurnav. Kuna Sten-Olle istus maas, pidid ka kaamerad olema sätitud võimalikult madalale, et ei tekiks moonutavat efekti, kus kaamera vaatab ülevalt allapoole. Ma soovisin laulmise juures kasutada objektiivset vaadet, mitte erilise emotsiooniga ülevalt allapoole või vastupidi. Kuna kaamerat oli vaja filmimise ajal palju liigutada ning ka ekraanil toimuvat jälgida, tuli selle paari tunni jooksul enamik ajast küürus asendis või kükitades filmida, et kaamera juhtimine oleks võimalik ning tulemus selline nagu soovitud.

Teine võttepaik haaras endasse umbes ühe tunni. Seal kõndis tegelane puude vahel ringi, aeg-ajalt puudutas mõnda neist, peatus mõned korrad ning jätkas seejärel oma teekonda. Kasutasin käest filmimise kaameratehnikat ning järgnesin talle tagantpoolt, kõrvalt või koguni tagurpidi filmides kõndisin tema ees. Pinnas oli suhteliselt pehme, täis oksa ning väikeseid mulla- ja murumätaid, mis muutis kiiresti kõndimise üpris keeruliseks, sest minu pilk oli terve aeg suunatud ekraanile, mitte oma jalge ette (vt lisa 3).

Operaatorina olid võtted edukad, kaasa võetud tehnoloogia oli suurepärase ning tehnilisi probleeme ei tekkinud, v.a lisaekraani rikked, kuid ilma selleta oli töö ikkagi võimalik. Võttepaigad olid ilusad ja soovitud kaadreid oli tänu valitud tehnoloogiale ja seadmetele pigem lihtne saavutada. Probleemseks võib pidada vaid ebamugavaid asendeid või ettearvamatut maapinda, mis kõik aga operaatorina tihtipeale ette on tulnud ja üllatusena ei näinud. Ma küll unustasin võttepaiku vaadates keskenduda sellele, milline on maapind operaatorite ja statiivide jaoks, kuid oleksin need võttepaigad valinud ikkagi, ka siis, kui oleksin juba varem ebamugavat pinnast märganud.

2.3 Montaaž

Monteerimiseks kasutasin tarkvara Adobe Premiere Pro CC, sest seda tunnen videotöötlustarkvaradest kõige paremini ning sellele on mul koolis ligipääs. Kasutasin ühte ja sama tarkvara nii üldise kaadrite õigesse järjestusse panemiseks kui ka värvi korrektuuri tegemiseks. Monteerimisprotsess jaotus viiele pikale tööpäevale ning need päevad olid väga sisutihedad ja keskendunud täielikult muusikavideole. Päris täpselt ei ole monteerimiseks kulunud aega kirjas, sest ma ei võtnud iga toimingu juures aega ning tegin ka silmade

puhkamiseks hädavajalikke pause. Samuti oli palju ajakulukaid ooteminutid, kui oli vaja video vahepeal juhendajale näitamiseks välja eksportida.

Montaaži tegi hõlpsaks ja sujuvaks valikuvõimalus, sest seisin võtetel selle eest, et stseene saaks üles võetud mitu korda ja paljudes erinevates plaanides. Minu üheks kindlaks tingimuseks ja sooviks juba enne võtteid oli see, et materjali olgu palju. Selle läbitöötamine võtab küll väga palju aega, kuid on oluline, et oleks varuvariante, kui neid peaks vaja minema. Tahtsin, et mul oleks piisavalt vabadust ja soovisin vältida probleeme, kus puuduvad näiteks katteplaan või mingit kindlat kohta teise sarnase kaadriga asendamise võimalus.

Montaaži juures oli aga keeruline see, et mul ei olnud sajalprotsendilist eelteadmist, milline video täpselt välja näeb. Ehk mul puudus kindel kava, mida järgida ja mille järgi kaadreid paika seada. Kuna kõik kaadrid ei olnud muusikavideo jaoks eelnevalt välja mõeldud, ei olnud välja mõeldud ka täiesti täpne montaaž, seda laiem oli aga ka mänguruum. Lõpptulemus kujunes algsete peas küpsenud ideede ning montaaži käigus tekkinud mõtete koostööl. See ei tähenda, et midagi ei olnud varem ettevalmistatud ega hõlbustanud montaaži, sest idee teostamine toimus ju juba võtete ajal. Ma teadsin, mida soovin, aga sobivate kaadrite leidmine võttis aega ning vahel tuli osasid ka välja jätta. Samuti olin võtete ajal filminud osasid kaadreid igaks juhuks ning lasin ka Katrel samaviisi teha. Sellised kaadrid ei olnud ettekavatsetud ja tekkisid lokatsioonist inspiratsiooni saades.

Monteerimist alustasin kõikide klippide kiire läbivaatamisega, kus sain otsustada, millised üldse käiku lähevad, mis jäävad katteplaanideks või varuvariantideks ja millised kindlasti üldse rakendust ei leia. Seejärel panin kõik klipid sünkrooni „Kummuli kaheksa” helifailiga ja sättisin programmi omale mugavaks monteerimiseks valmis, st asetasin kindlatesse kohtadesse katteplaanifailid jne, et saaks teha nii kiiret tööd kui võimalik.

Monteerimine võtab alati aega, eriti siis, kui on palju plaane, ning suuresti kujuneb video väljanägemine ja mulje loomine montaaži käigus. Antud töö juures üllatas mind erakordselt see, kui kiirelt kulus aeg. Ainuüksi sobivate kaadrite otsimine, läbivaatamine ja väljavalimine võttis kaua aega. Seejärel hakkas alles nende kokkusobitamine eelmiste ja järgmistega. Samuti pidin alati meeles hoidma, et video kulgeks sujuvalt ning selle kõige juures tuli kogu aeg silmas pidada ka seda, et sisu jääks loetavaks. Aega nõudis ka muutuste

tegemine, mida tuli päris palju ette, sest tihti pärast pausi või järgmisel päeval taas tööd vaadates, tundusid mitmed kohad ebasobivad. Paljud kaadrid võivad tunduda peas ühtemoodi, aga realiseerituna ja arvutiekraanil vaadates mõjuvad nad üksi, aga ka teistega ühendades, hoopis teistmoodi, mistõttu tuli teha järelandmisi. Näiteks püüdsin vältida metsas kõndimisel filmitud väga üldisi staatilisi plaane, sest need tõmbasid kogu video tempot alla ning ei jäänud nii ilusad, kui üles võttes tundusid.

Juhendaja soovitas mul montaažis mitte üritada kaadrite ilmnemist väga täpselt muusika järgi sünkroniseerida. Soovitatav on monteerida nii, et uus kaader ilmub natukene enne või pärast muusikalist muutust. Hakkasin oma tööd üle vaatama ja parandusi tegema ning märkasin peagi, et kui kaader vahetub alati kas muusikas toimunud korduse (vana tuttav motiiv), muutuse/lisa (trumm vms) või uue fraasi alguse peale, kaob tõesti sujuvus. Vaatajana hakkab rohkem montaaži märkama, sest muusika ja montaaž on nii sünkroonis, et video tundub tükeldatud. Pärast muudatusi oli kohe palju mugavam videot jälgida. Näiteks kui kaadrid vahetusid poole fraasi pealt, oli üleminek sujuvam ja vähem märgamata. Esimeses monteeritud variandis, mida juhendajale näitasin, oli aga nii mõnigi koht hüppeline ja äkiline, sest samal ajal, kui algas uus fraas, algas ka uus kaader, mis tegi vaatamise ja kuulamise kirjuks. „Grammar of the Edit” raamatu autor Roy Thompson väidab, et kõige parem monteerimise tulemus on selline, kus monteerimist ei märgatagi ja sellisel juhul on lugu algusest lõpuni voolav (1993, lk 72). Sellele väitele sain ma oma lõputööd monteerides igal juhul kinnitust. Huvitaval kombel ma ise alguses ei märganudki, et video on justkui tükeldatud ja väga sünkroonis muusikaga. Monteerides näen ma kõiki kaadreid nagunii ükshaaval ning tean juba ette, mis tuleb, seega ei märganud ma voolavuse ja arusaamise probleeme. Õnneks oli mul hea juhendaja, kes mu tähelepanu sellele suunas ja mind õpetas.

Kuid see ei tähenda, et vastupidine käitumine oleks vale. Mulle meeldib ka rütmi järgi monteerida ning kasutasin seda kohtades, kus leidsin selleks piisava põhjenduse ning kuhu see sobis ja vaatamist ei seganud. Vahemikus 01:36-01:48 on „Kummuli kaheksa” palju kiirem ja rütmilisem kui muidu ning seda tahtsin ma kindlasti ära kasutada. Seal kasutasin ma kiiret montaaži täpselt sellepärast, et ka muusika oli tempokam kui muidu. Samuti lisasin kindlate samasuguste motiivide juures ühe sama subjektiivse kaadri, millel on vaade suunatud maha. Sellist muusikalist motiivi on neli korda, seega ka neli korda kasutatud samasugust kaadrit (viimased kaks neist teistpidi suunaga kui esimesed kaks). 02:23-02:48 on koht, mida kasutan videos suure uuenduse kohana, kus liikunud tegelane peatub ja

kaugustesse vaatab ning mille järel muutub süžee. Et terve selle aja jooksul mitte näidata ühte pikka aegluubis kaadrit, panin kaks samas kohas filmitud, aga erinevatesse suundades vaatava tegelasega kaadrit kordamööda tulema ning nende vahetused toimuvad täpselt muusika järgi. Leian, et selline muusika ja kaadri sünkroniseerimine on õigustatud, sest püüab tugevalt tähelepanu ja rõhutab toimuvat. Samal ajal ei toimu kaadri sees palju, mistõttu ei häiri küllaltki ja muusikasse sobitatud kaadritevahetus.

Kui kogu rida oli paika saadud, st kaadrid olid soovitud ja sobivas järjekorras, hakkasin tegelema värvi korrektuuriga. Lisaks sellele, et mul olid teatud kindlad kaadrid täiesti erinevas toonis (millest räägin täpsemalt järgmises alapeatükis), oli vaja veenduda, et teiste kaadrite *white balance* ehk valge balanss oleks paigas, st et kaadrid ei oleks ebareaalsetes värvitoonides ning saavutatud ühtlane kontrast suhtes teiste samas kohtades filmitud kaadritega. Märkas, et kaadrid, mis filmitud Canoniga, vajasisid õige pisut kontrasti maha võtmist ning kaadrid, mis filmitud Sonyga, vajasisid vastupidi kontrasti juurde lisamist (vt *joonis 1*). Koos värvikorrektuuri ja kontrastsusega andsin ka üldised viimased lihvid ning seejärel eksportisin video formaadis H.264 välja.

Joonis 1. Erinevate kaameratega filmitud kaadrite võrdlus enne ja pärast muudatusi

2.4 Stiil

2.4.1 Kaameratehnika

Üldiselt soovisin saada pigem rohkem liikuvate kaadritega video. Kasutatud said fundamentaalsed kaamera liigutamise tehnikad nagu *pan* ja *tilt*, mida kasutasin kõikvõimalikes plaanides (üld-, kesk-, suur- ja detailplaanides). *Pan* ehk panoraam(võte) on kaader, mis liigub vasakult paremale või vastupidi (Thalheim 2011, lk 45). *Tilt* ehk püstpanoraam on vastand *panile*, ehk kaader, mis liigub ülevalt alla või vastupidi (Thalheim 2011, lk 53). Need on klassikalised kaameratehnikad, mida kasutasin, et video oleks liikuv. Taotlesin liikuvust, sest see teeb video elavaks ning tundus muusikaga väga hästi kokku klappivat. Staatilisi üldplaanide ehk kaadreid, kus kaamera ega tema vaatepunkt ei liikunud, sai samuti üles filmitud. Kasutust leidsid need videos vähem. Kus vähegi võimalik, lasin käiku kaadrid, kus oli väikegi liikumine, sest liikuvad üldplaanid sobitusid paremini kokku teiste liikuvate kaadritega.

Järgnevalt kirjeldan täpsemalt teisi tehnikaid, mis videos ilmnevad:

- Subjektiivne kaamera

Triin Thalheimi „Väike inglise-eesti seletav filmisõnastik” annab subjektiivsele kaamerale järgmise selgituse: „Kaader, mis on filmitud nagu ühe tegelase silmade läbi.” (2011, lk 45). Subjektiivset kaamerapilti sai kasutatud kõndimise filmimise juures, sest soovisin lisaks sellele, et näidata, kui tegelane sammuma hakkab, tutvustada ka rada, kus ta kõnnib. Subjektiivsus annab kõndimisele kohe uuema tunnetuse. Võimalus näha maapinda justkui läbi tegelase silmade annab võimaluse olla toimuvale veel lähemal.

- Käsikaamera

Subjektiivseid kaadreid filmisin käsikaameraga ehk ilma statii vi või muu seadmeta, mis kaadrit stabiliseeriks. Subjektiivsuse juurde sobib selline stiil hästi, sest läbi pildi on võimalik tunnetada näiteks samme ja pöördeid loomulikumana, kui need on veidi kohmakad ja vaba liikuvusega. Käest filmisin samuti ka metsas jalutamise kaadrid, kus jälitasin tegelast selja tagant või kõndisin tagurpidi tema ees. Minu jaoks sobis veidi värelev pilt hästi

kõndimise reaalseks näitamiseks, sest lisaks tegelase kõnnakule, mis liigub veidi üles-alla, jäi peale ka kaamera „kõnnak“.

- *Slow motion*

Thalheimi filmisõnastik selgitab antud mõistet järgmiselt: “*Slow motion* tähistab suure võttesagedusega (kiiremini) filmimist, et liikumine kujutise projitseerimisel mõjuks aeglustatuna.” (2011, lk 19). Mind on alati köitnud kaunis aeglustatud liikumise kasutus. Laulus, mis räägib nii igavikust ja aja seisma panemisest, tundus lihtsalt suurepärane võimalus põhjendatult aegluubi võimalusi ära kasutada, eriti teatud kindlates kohtades. Aegluubis filmimine rõhutab kaadris toimuvat ning lisab dramaatilisust, kuid antud videos on see lisaks sellele ka täiesti otsene ja pea kõige parem pildiline võimalus edastamaks unistust aja seiskamisest. Aegluubis filmimist teostas kaameraga Sony NEX-FS700EK, kus sain tavapärase 25fps (*frames per second*) asemel filmida 200fps-iga ehk ühes sekundis loodi 200 kaadrit. *Slow motion* leidis rakendust metsas ringikõndimise kaadrites. Detailplaanide ja laulmise kaadrites *slow motion*’it ei kasutatud.

- Vaatepunkt

Soovisin rõhuda ka vaatepunktidele, mida kaameraga esitada saab. Lisaks üldistele jälgivatele ja informeerivatele kaadritele laulmisest ja kitarrimängust, asetasin, nagu juba mainitud, vaatenurga tegelase taha teda jälitama ning ka tema ette kõndima. Viimane võiks tekitada tunde, et enne veel kindlalt tegelast jälitanud kaamera on nüüd sunnitud taanduma. Laulu keskel (02:23-02:48) toimub muutus, kus muusika jääb aeglasemaks ning tekib tunne, et tahetakse kõigest lühikene paus teha, aeg maha võtta. See väljendub samuti videos ning Sten-Olle seisab puule toetudes tükk aega paigal ja vaatab ainiti kaugustesse. Nende kaadrite juures panin vaatepunkti madalamale kui tema silmade kõrgus. See on koht videos, kus tegelane mõtleb järele, teeb pausi teekonnale, mis veel enne tundus kindel ning otsustab tagasi pöörduda. Vaade temale alt üles, mitte samalt tasemelt või ammugi ülevalt alla, on minu arvates hea näitamaks tema otsustamist ja kindlustunnet ning seda, et sel hetkel toimub midagi tähtsat. Kellelgi teisel pole tegelase üle võimu, sest temale vaadatakse alt üles.

2.4.2 Montaažitehnika

Mõte kasutada metsas liikuva tegelase juures täiesti erinevat kaadrite värvust, tekkis alles monteerimise käigus. Soovisin anda kõrvalloole veel rohkem eripära ja eraldatust. Kõige esmastele emotsioonidele tuginedes mõtlesin kasutada sinist värvi, sest tundus, et see sobiks, kui teemaks on igavik, aeg, hetk ja lõpmatus. Katsetasin ka roosaga, sest mõte roosast tundus muinasjutuline, õrn, unistav, mis igavikuotsinguid ja parema koha leidmise soovi hästi ilmetaks.

Valik langes tooni kasuks, mille püüdsin leida roosakat ja sinakat kombineerides, kasutades võtteid nagu *fast color corrector* (kiire värvikorreksioon) ja *color balance* (värvitasakaal), leidsin sobiva tulemuse, mida nimetaksin *sinine-lilla* (vt *joonised 2, 3, 4*). Selle kasuks otsustasin mitmel põhjusel. Mind inspireerisid minu kõige esmased emotsioonid, kinnitus visuaalsest sobivusest ning Johann Wolfgang von Goethe värvusõpetus. Goethe teoses “Zur Farbenlehre” (lugesin ingliskeelde tõlgitud varianti “Theory of Colours”) on lisaks värvide psühholoogiliste, füüsikaliste ja keemiliste omaduste seletamisele ka eraldi peatükk värvi mõjust ja assotsiatsioonidest. Selles peatükis kirjeldab Goethe, et nii nagu kollast seostatakse valgusega, võib öelda, et sinine toob endaga kaasa pimeduseprintsipi. Sinine on värv, mis annab meile mulje külmast, meenutab meile varju ning objekt läbi sinise klaasi võib tunduda ka morni ja melanhoolsena. Kasutades ruumis sinist, võib ruum tunduda suurem. Goethe märgib, et nõrgendatud staadiumis moodustub kombinatsioonist nimega punane-sinine see, mida me tunneme nime all lilla (kahvatulilla, sirelililla) ja sellise kraadi juures on selles küll elulisus, kuid puudub rõõm. (1840, lk 310-312) Tiit Kuningas on kirjutanud raamatus „Sinine“, et Goethe jaoks on sinine kõige kurvem, tõsisem ja igatsema panev värv (2015, lk 15). Goethe seletus värvide emotsionaalsest mõjust meie meeltele on äärmiselt põnev ja ma leian nii mitmeski kohas, et nõustun temaga. Igaviku tee otsingul veidi kurvameelne sinine sobib. Sinise värvi ruumi avardav ja suurendav mõju aitab ainult kaasa lõpmatuse kujutamisele. Kui sinisemaks tehtud kaadrid tekitavad tõesti vaatajas natukenegi rahulikku igatsuse tunnet, on see vaid minu esitatud lugu toetav. Et lillakas tonaalsus võib Goethe järgi lisada rõõmuta elulisuse tunnet mind otseselt ei seganud, sest püüdes toone kokku sobitada ning moodustades sinine-lilla, sain tulemuse, mis mulle isiklikult sobis. Kui vaataja seostab veidi sinakaid kaadreid melanhoolsuse, varjude või külmusega, ei ole midagi valesti. Kui tegelane puu alla jõuab, pole kaadritel enam lisavärvust, seega siis peaks, kui tõesti on tekkinud kurb tunne, emotsioonid muutuma ning video helgemana näima.

Joonis 2. Värvuse muutmise tulemused

Joonis 3. Värvuse muutmise tulemused

Joonis 4. Valitud roosakas ja sinakas filter

Näen sinise-lilla kasutuses head võimalust ruumi avardada. Värvide kohta saab leida väga palju informatsiooni ja nii mitmeski kohas andmed omavahel ei ühti, eriti emotsionaalsest käsitlesest. See on ka loogiline, sest värvide mõju meile sõltub meie kogemustest (Goethe 1840, lk 304), mistõttu võib sinine või roosa tekitada erinevates inimestes vastakaid tundeid. Pean oluliseks märkida, et kuigi ma toetusin ja arvestasin Goethe värvusõpetusega, sest on hea olla rajal, kus saab millelegi toetuda, oli väga oluline roll ka minu isiklikul maitasel ja tajul. Ehkki tema värviõpetuse järgi võib sinine tekitada nukravõitu tunde, siis see ei olnud põhjus, miks ma sinaka tooni valisin. Soovisin tekitada avaruse ja mitte nii sooja emotsiooni, mis jällegi Goethe õpetuse järgi sinise kaudu võimalik on. Igaljuhul oli tema värviteemadele pühendumine minu jaoks huvitav ja arendav ning aitas kaasa valikute tegemisele. Soovisin põhjendada enda jaoks toone ja emotsioone, mis mul nendega tekivad, mitte kasutada mingeid värve lihtsalt sellepärast, et need näiteks mu lemmikvärvid on.

Ehkki ma tahtsin veidikene tunnetada tumeduse ja pimeduse printsiipi, ei soovinud ma seda saavutada suure kontrastiga või varjudega. Seepärast oli sinine-lilla väga hea, sest sinine värv ise andis edasi pimedust, aga kaader jäi siiski heledaks ja valgustatuks. Monteerimise käigus märkasin, et nii mõnedki kaadrid, mis kuulusid nende hulka, mis pidid saama omale uue värvuse, erinesid üksteistest, ehkki nad mõlemad olid ju saanud täpselt samasugused kriteeriumid *fast color corrector*'i ja *color balance*'i näol. Seda põhjustasid erinevad tegurid: millisest suunast oli filmitud, kas ja kust paistis või ei paistnud päike ning kindlasti ka värvid, mis seal kaadris algselt eksisteerisid. Kaadrid, kus oli oranž kampsun ja hallikad puud erinesid ju oma värvitoonides kõvasti sellest, kus oli maapind hallide okste ja rohelise muruga. Seega oli n-ö aluspind, millele värvust peale panin paljudel kaadritel küll sama, kuid siiski mitte alati. Sellistel juhtudel püüdsin Adobe Premiere'is veel sätteid muuta, et kaadrid oleksid võimalikult sarnased. Näiteks mängisin heleduse ja kontrastiga (*brightness and contrast*), lisasin taaskord värve või võtsin neid vähemaks.

3. ENESEANALÜÜS JA HINNANG VIDEOLE

Eelmised peatükid on seletamaks algmaterjali (laul), millest tekkis lõpptulemuse idee ning kirjeldamaks selle praktilist teostamist. Järgnev peatükk on vabamas vormis kirjeldus ja analüüs kolmest rollist, mida kandsin loov-praktilist lõputööd luues. Pean oluliseks võrrelda end režissööri, operaatori ja monteeri rollis, arutleda nendes toimetulemist ja ühes sellega anda omapoolne hinnang valminud videole.

Operaatoritöö oli antud projektis minu jaoks kõige kergem. Tänu varasematele piisavalt paljudele kogemustele ei olnud mul kaamera käsitlemise ees hirmu, liiati veel, et tehnoloogia, mis oli muusikavideo praktilise osa teostamiseks minu käsutuses, oli mulle väga tuttav. Püüdsin operaatorina muidugi mõelda veidi ajast ette, st mõtlesin filmimise käigus kogu aeg, kuidas mingi kaader järgmisega kokku monterub, millised kaadrid on piisavad või milliseid on vaja muuta, kuidas on valgus ning milline taust jne. Need on sellised käigupealt automaatselt tekkivad mõtted, kus arvestad olevikus kaamerat juhtides minevikus väljamõeldud ideedega ja tulevikus toimuva monterimistööga. Tunnistan, et loomulikult teen ma vigu ja kõik minu filmitud kaadrid ei ole kindlasti laitmatud, kuid siiski tunnen ma end kaamerat juhtides ja kasutades kindlalt ning mulle meeldib teha operaatoritööd. Olen rahul kaadritega, mis ma „Kummuli kaheksa” muusikavideo jaoks filmisin, sest sain need liikuvad ja sujuvad, nii nagu soovisin.

Kuna ma olin kolmes rollis korraga, oli mu peas alati küsimus, kust jookseb nendevaheline piir. Kõige rohkem küsisin endalt – kus lõpeb režissöör ja algab monteeri? Ma olin muusikavideot teostades monteeri suhteliselt tavapärases olukorras, kus ma täitsin nõudeid ja realiseerisin režissööri nägemust, kuid needki olid tegelikult minu enda omad. See muutis protsessi ühtaegu nii lihtsamaks kui keerulisemaks. Lihtsamaks seepärast, et kõik ideed tulid minu peast, midagi ei jäänud selgusetuks kommunikatsioonipuuduse, valesti väljendamise või erinevate maitsete tõttu. Kõike, mida ma tahtsin, sain ise reaalselt valmis teha.

Kuid mitme erineva ülesande täitmise juures tunnetasin ka keerukust. Seda on veidi raske sõnadesse panna, aga püüan. Arvan, et oleksin andnud endast võttepäeval režissöörina veelgi enam, kui oleksin reaalselt mõelnud, et minu tegemisest siin ja praegu sõltub täielikult monteerija võimalus oma tööd hästi teha. Muidugi ma tean seda, aga olles ise neid mõlemat, tekkis paratamatult kergemini mõte, et kui ma ka midagi kasutada ei saa, siis küll ma montaažis mingi uue lahenduse loon ja asju sobitan. Mina ise olin see monteerija, kelle jaoks ma peaksin võtetest maksimumi ammutama. Oleks mul olnud monteerijaks keegi teine, oleksin kindlasti hoopis teistmoodi asjasse suhtunud. Võib öelda, et tegin omale kohati ise karuteene, kui uskusin, et hooman kõike toimuvat ning mõtlen vajadusel kindlasti midagi montaažis välja, sest saan selle üle ise otsustada. Montaažiruumis istudes ja nähes, kuidas mõni asi ei lähe üldse kokku nii, nagu peaks, ei saa mitte ainult monteerija teha oma tööd, vaid lisaks pettub režissöör minu peas, mis raskendab omakorda monteerijatööd. Siiski püüdsin ühendada positiivseid külgi, mis tekkisid olles ühteaegu nii monteerimise kui ka režii eest vastutav – sain ju mina ise kaadreid uurides ja lõigates otsustada, kuhu miski läheb ja mis videost lõpuks välja tuleb. Monteerijana kinnitasin omale vana tõde, et järeltöötlus võib võtta ääretult palju aega ja tihtipeale tuleb asja ka mitu korda muuta, isegi, kui selle nimel on väga kaua vaeva nähtud. Režissööri tööle annaksin lihtsakoelise järelduse, et režissöörina tegin tööd kõigis kolmes etapis: enne võtteid, võtetel ja pärast võtteid.

Kohati tundsin lõputöö protsessi käigus, et võib-olla hindasin oma võimeid üle, kui võtsin omale kõik kolm rolli, kuid nüüd olen tagantjärele tänulik, sest see oli üliõpetlik ettevõtmine. Muusikavideo tegemine ei ole kerge ülesanne, tuleb mõelda välja korralik süžee, suunata näitlejat, osata käsitseda tehnoloogiat ning teha head montaaži. Mulle kinnitas nende kõikide ülesannete täitmine seda, kui väga mulle meeldib teha meeskonnatööd ja kui väga ma usun sellesse, et tuleb usaldada teist loovat inimest. Pole midagi paremat tiimitööst, kus julgelt täidetakse ülesandeid ühise eesmärgi nimel, nii et igaüks saab anda oma maksimaalse panuse, mille andmises ma mõnes mõttes üksiku aktivisti rollis kahtlema lõin. Kindlasti saan ma videoga, nii selle väljamõtlemise, ülesvõtmise kui järelproduktiooniga ka üksi hakkama, sest neli aastat tagasi, mil minu koolitee Viljandi Kultuuriakadeemias algas, olid mu filmialased kogemused olematud ja nüüd valmistasin ma muusikavideo. Antud muusikavideo juures kasutasin ma küll teist operaatorit, kuid tehniliselt oleks olnud seda võimalik teha ka üksi, lihtsalt aega oleks läinud topelt ja see poleks eriti arukas.

Valminud muusikavideot kujutasin ma oma vaimusilmas veidi teistsugusena ette, kuid see võib olla ka seepärast, et mu režissöörialased kogemused on pigem tagasihoidlikud. Kui ma võtete ja montaaži käigus hakkasin jõudma järjest lähemale valmis produktile, mõistsin, et see tuleb veidikene teistsugune, kuid üllataval kombel see mulle meeldis. Kas sellepärast, et mul ei jäänud midagi muud enam üle või tõesti hakkas see, mis kõigest kokku sündis, mulle päriselt meeldima? Pigem ikka selle viimase pärast, on tulemus ju minu enda tehtud ja selle nimel on palju vaeva nähtud. Olen protsessiga rahul ja lõpptulemus on selline, mille poole ma ühel hetkel avastasin end pürgimas. Ma usun, et minu loodud video sobib valitud laulule, sest see on loomulik ja lihtne, selles on värve ja detaile. Selles on idee ning jutustus, mis toetab laulusõnu otseselt ja kaudselt.

KOKKUVÕTE

Lõputöö eesmärgiks oli rakendada kogutud teadmisi, kinnistada olemasolevaid oskusi ning proovida teha midagi uut. Valisin muusikavideo loomise, sest ei olnud seda varem teinud ning selle juures sain panna ennast mitmekülgsele proovile, kandes korraga režissööri, operaatori ja monteeri rolli. Eesmärgiks seatud millegi uue õppimine õnnestus igati. Varasemalt õpitu aitas kaasa lõputöö edukale valmimisele. Õppisin tegema muusikavideot ning tunnetama muusika ja kaadrite mõju teineteisele ning ühtlasi kogu tervikule.

Püüdsin kirjaliku tööga kirjeldada lõputöö praktilise poole juures läbitud etappe, selgitada murekohti ning analüüsida erinevaid osasid ja rolle. Selgitasin muusikavideo loomise eeltööd ning põhjendasin kaamerakäsitlust ja montaaživõtteid. Käesoleva töö kirjutasin küllaltki isikliku alatooniga, kuid püüdsin siiski põhjendada oma seisukohti ning toetusin ka mõningatele erialalistele ja inspiratsiooni andnud materjalidele.

KASUTATUD KIRJANDUS

1. **Goethe, J. W. von.** 1840. *Theory of Colours*. London: William Clowes and Sons.
2. **Kuningas, T.** 2015. *Sinine*. Tallinn: Kirjastus Koolibri.
3. **Thalheim, T.** 2011. *Väike inglise-eesti seletav filmisõnastik*. Tartu: Tartu Ülikool. [Magistritöö]. Tartu.
4. **Thompson, R.** 1993. *Grammar of the Edit*. Burlington: Focal Press.

LISAD

Lisa 1 Muusikavideo andmekandjal

Lisa 2 Esimene võttekoht

Pilt 1. Esimeses võttekohas

Pilt 2. Esimeses võttekohas lõpukaadrite filmimine

Lisa 3 Teine võttekoht

Pilt 3. Teises võttekohas aeglustatud liikumisega kaadreid filmimas

Pilt 4. Maapinna väljanägemine

SUMMARY

„Making a music video“

The purpose of this graduation project was to use my knowledge and experience acquired and to try something new for me. I chose to make a music video, because I had never done it before and it was a chance to be active in three different fields, as director, camera operator and editor in the same project and at the same time. I learned how to create a music video and how to manage the influence music and frames have on each other and on the wholeness.

In this project paper, I described the different phases of the practical part. I tried to explain items of concern and analyse different roles. This paper describes groundwork, camera techniques and editing. The present paper was written largely from a personal standpoint, but I tried to give a cause for my viewpoint and use some specialised and inspirational literature.

Lihtlitsents lõputöö reprodutseerimiseks ja lõputöö üldsusele kättesaadavaks tegemiseks

Mina, Anna Rosalie Uudre,

(sünnikuupäev: **28.04.1992**)

1. annan Tartu Ülikoolile tasuta loa (lihtlitsentsi) enda loodud teose „**Muusikavideo loomine**“,

mille juhendaja on **Mart Raun,**

1.1 reprodutseerimiseks säilitamise ja üldsusele kättesaadavaks tegemise eesmärgil, sealhulgas

digitaalarhiivi Dspace-is lisamise eesmärgil kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni;

1.2. üldsusele kättesaadavaks tegemiseks Tartu Ülikooli veebikeskkonna kaudu, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace'i kaudu kuni autoriõiguse kehtivuse tähtaja lõppemiseni.

2. olen teadlik, et punktis 1 nimetatud õigused jäävad alles ka autorile.

3. kinnitan, et lihtlitsentsi andmisega ei rikuta teiste isikute intellektuaalomandi ega isikuandmete kaitse seadusest tulenevaid õigusi.

Viljandis, 17.05.2016